

неуморно. Нѣкога самъ, а нѣкога съ своитѣ помощници — Ангелъ Кънчевъ и Димитъръ Общи. Той билъ бързъ и уменъ, излагалъ се на голѣми опасности предъ турцитѣ, но тѣ, макаръ да го дебнѣли усилено, не могли да го уловятъ.

Левски образувалъ комитетитѣ по единъ много изкусенъ и хитъръ начинъ. Навсѣкжде той пѣлъ въ църквитѣ, пѣлъ и народни хайдушки пѣсни и казвалъ: дошло е време българитѣ сами да се освободятъ; събирайте пари, записвайте коне, храни, дрехи; купувайте оржия и обучавайте всички младежи на военно изкуство и да се не боите отъ турчина. Когато всички бждете готови, ще направимъ общо въстание и ще изгонимъ турцитѣ отъ България.

Хората въ България го слушали съ захласъ. Особено младежитѣ тичали подиръ него. Когато се кажело, че въ нѣкой градъ или село е пристигналъ Василъ Левски, всички тайно се стичали да го посрещнатъ и изпратятъ. Обичали го като апостолъ и богъ-избавителъ. Не останало почти по-важно село или градъ да не се присѣдини къмъ общонародната работа на Левски. Какъ Левски е образувалъ комитети, нашиятъ младъ четецъ може да прочете статията „Апостолътъ“ въ V кн., година VII (1929/30) на списание „Вѣнецъ“.

Планътъ на Левски билъ добъръ. Още следъ 2-3 годишна работа Апостолътъ сигурно щѣлъ да приготви и вдигне цѣлъ народъ подъ своето народно знаме.

Злополука

Но за жалость, намѣсили се неспособни хора въ народното дѣло и опростаили всичко. Димитъръ Общи, човѣкъ дошелъ отъ чужбина, отъ незнаенъ родъ, безъ да пита Левски, обралъ турската поща при Араба-конакъ. Турцитѣ го хванали и той издалъ работата, като